"Aşk bir şem-i ilahidir benim pervanesi"

Şeyh Galip

1798
Dinle neyden, bir hikâye anlatıyor…

"İki yol vardır; uzun olanı kitaplardan geçer, kısa olanı sevgiden…"

Anlatacağım hikâye yolun uzunundan başlayıp bir hayli ilerledikten sonra Beyhan Sultan'la karşılaşınca kısa olanından devam eden Mehmed Esad Galip'in hikâyesi…

Ben, tüm bu hikâyenin hem bahtiyar hem hüzünlü, en mühim tanığıyım… Galip'in çocukluğuna, ilk gençliğine, medrese ve Mevlevi dergâhındaki ilim, irfan talebeliğine, ilk şiirine, Mesnevi'yi hıfzedişine, divanını tertibine, muhteşem *Hüsn ü Aşk*'ın varoluşuna, ilhamına, hırsına, aşkı arayışına ve nihayetinde aşkı bir dilberde bulup cayır cayır yanmasına, pişmesine, tüm varlığı muhabbetle kucaklamasına, Mehmed Esad Galip iken Şeyh Galip, Galip Dede oluşuna, uzun geceler mum ışığında hasretle döktüğü gözyaşlarına, aşkla semaya kalkışına, Hakk'a vuslatına… Hepsine ben tanığım…

Bir vakit, kamışlıktan kesip vatanımdan ayrı kodular beni… Cismimi keskin bıçaklarla budayıp sırladılar, aylar boyu tenhada bekletip kuruttular. Ateşte yanmayayım diye buhara tutup eğriliğimi doğrulttular. Sonra dokuz boğuma pay ettiler ki dokuz boğumlu insan gırtlağından sesime ses gelsin… İncecik cismime yedi delik açtılar ki insan başından mülhem kulaklar, gözler, burun ve ağız olsun. Başparemi takıp bâdem, susam ve parafin yağla-

rına daldırıp yağladılar… Loş dehlizlerde kurudum, kavruldum… Suyum çekildikçe sandım ki ölüyorum…

Sonra hâlim selim bir delikanlı aldı eline beni… İlk o üfledi nefesini bedenime de ruhuma can geldi. O canın içinde; filizlendiğim billur göl, güneşin içimi ısıtan hareleri, kuşların cıvıldayışı, köklerimi gıdıklayan balıklar, ince bedenimi okşayan meltem, raks ettiren bahar rüzgârları vardı… Hiç bilmezdim içimde saklanan hazineyi… İtizarım sessiz bir çığlık sanırdım, meğer ne yanık, içli bir tizmişim…

Delikanlı parmakları arasında tuttuğu cismime üfledikçe, parmakları arasında ben ağladım. Dile gelen onun hasreti miydi, yoksa benimki mi bilemedim, inledikçe inledim… Onunla nice günler, kederli geceler geçirdim, derdine sırdaş oldum. Kamışlıktan kesilip kopartıldığım vakit sanmıştım ki, hayattaki yegâne acı, vatandan ayrılıktır. Meğer ondan ızdıraplısı da varmış; yüreği ateşiyle parçalar, gönül sahibini yakıp kül edermiş… Bu derdin adını ilk kez, ah edip kâhrolan delikanlıdan öğrendim ki; "Aşk" imiş…

Yağız delikanlı derdine çare buldu mu, hiçbir zaman bilemedim. Nasıl olduysa oldu, bir zaman sonra ondan da ayrı düştüm, elden ele geçtim. Türlü nefeslere tercüman oldum ama her daim âdemoğlu üfledikçe sızladım, bedbahtlara da eş oldum bahtiyarlara da… Yanık feryadımla kadınlar da ağladı erkekler de…

Babası Mustafa Reşit Efendi'nin beni dergâha getirdiği, kireçle sıvanmış duvara yaslayıp bıraktığı o gün gördüm Esad Galip'i ilk kez… Galip odaya girer girmez, henüz bir çocuk olmasına rağmen ilminden, terbiyesinden ve elbette yaradılışından hasıl olan edebinden kendimden geçtim… Yenikapı Mevlevihanesi'nde dünyaya gelen bu çocuk, dedesi ile şair ve âlim olan babası Mustafa Reşid, Hazreti Mevlana'ya intisap ettiğinden, onlardan tevarüs, tasavvuf ehline mensuptu… Mevleviliğin ince teferruatlarını ailesinin ahvalinde bellemişti. Babası ilme ehemmiyet verdiğinden, Galip'in tedris etmediği ders, önünde diz kırmadığı âlim kalmamıştı. Hamdi Mehmed'den Arapçayı, Hoca Neşet'ten Farsçayı

öğrenmişti… Ondaki şiir istadını fark eden de şairlerden bir şair olan Hamdi Mehmed olmuştu.

Galip'le müşerref olduğum o gün, ileride zamanının en genç ve en beliğ şairlerinden biri olacak bu çocuk Hoca Neşet'in rahlesi önünden kalkıp gelmişti. Kireç duvara yaslı vaziyette duran beni, yani yeni neyini eline alıp yumuşak ve meraklı bakışlarla izlerken hâlâ az evvel Melami-meşrep üstadıyla zikrettikleri bir gazeli mırıldanıyordu…

Ah mazi… O tasasız günler… O vakitleri, Galip de benim kadar özlüyor mudur? Gerçi Galip, artık o eski Galip midir?.. Şüphem şu ki belki de maziye dair o içimi ısıtan hatıralar da çoktan uçup gitmiştir zihninden…

Öyle ki Galip senelerdir üzerini edeple örttüğü bir aşkla hallaç oldu ve nihayet kora döndü… Etrafındaki kalın ve kirli madde duvarlarını yıkıp hakkı ve hakikati aşk ile gördü… Aşk ile yanıp piştikten sonra, aşksız geçen her soluğu bahtsızlığın ta kendisi bildi. Zannımca âdemoğlunun ölüm sandığı, Mevlana Hazretleri'nin de buyurduğu gibi onun için vuslattı…

O, Beyhan Sultan'la aşk ateşine düştü ve İstanbul'u kasıp kavuran yangınlardan daha dehşetli alevler içinde yandı… Nihayet ikilik kalktı, birlik oldu, ne Beyhan kaldı ne Şeyh Galip…

İşte ben evveliyata dair böyle hatıraları hayallerken Galata Mevlevihanesi'nin yedi yıldır şeyhliğini yapan Galip Dede, dergâhın girişindeki taşlık yolda, avluya girenleri karşılayan fildişi mermer çeşmenin yanı başına diz çökmüş, sırtını ihtiyar dut ağacına yaslamış tefekkür etmekte… Elindeki tesbihi biteviye parmakları arasında çevirirken, ben ekseriyetle olduğu gibi onun yanında, dizleri üzerindeyim.

Henüz kırk bir yaşında olmakla birlikte geçtiğimiz ilkbahara nazaran daha zayıf, daha hüzünlü ama daha bir vakur. Guruba çalan akşam güneşinin bal sarısı ışığı altında, omuzlarında koyu yeşil bir cübbe ile öyle alicenap görünüyor ki! Kalbinde dinmeyen sızı, validesinin kaybı, bir yara izi gibi suretinde okunuyor. Alnı

tefekkür hâlinden çizgilenmiş, bakışları cam gibi donuk ama hayret verici şekilde de ateşli…

Elini sol yanına koyup edeple meçhule selam verince anlıyorum ki ilham gelmiştir ve şeyhim âşıkların mutlak aşkından bahsedecektir… Lakin ilhamına sesi tercüman olmayınca yüreğinde hasıl olup zihninde şekillenen beyitleri duyamıyorum… Ah sesli söylese de aşkın nuru ile nurlanıp gözlerim kamaşsa, mest olsam…

Tefekkür için bu zarif ve sevimli mermer çeşmenin yanı başını tercih etmesine bakılırsa, aşkı suretinde tanıdığı Beyhan Sultan'ı anıyor olma ihtimali kuvvetle muhtemel. Öyle ki Beyhan Sultan'ın çeşmeleri çok sevdiği ve hayır-hasenat dairesinde İstanbul'un muhkem yerlerine irili ufaklı çeşmeler, şadırvanlar yaptırdığı, hasar görenleri onarttığı malumatım dahilinde… Bu tafsilatı ben bilirim de Şeyhim Galip bilmez mi? Erken yaşta meyveye durup, olgunluğa eren Galip sevdiğinin sevdiğini sevmekte, bu sebeple bu çeşmenin yanı başında sıklıkla diz kırıp boyun bükmekte…

Beyhan Sultan, Galibimin yüreğini tutuşturup cehennemi zalimlikte senelerce yanmasına sebep olan dilber… Konya'daki o ilk karşılaşmalarının ardından Galip hamuş oluverdi de günlerce sustu. Ne bir şiir söyledi ne tek bir kelam etti… Yangını ne söndü, ne de dindi… Pervane oldu aşk ateşine, o ateşte yandı, eridi, bitti, cismi kayboldu, lisanı kayboldu… Ve dahi onun nezdinde âlem yok oldu…

Bundan on dört yıl evvel, Hicri 1196, miladi 1784 senesiydi…

Galip henüz yirmi altı yaşında fakat divanı olan, *Hüsn ü Aşk* gibi şairi şuaranın iltifatına mazhar bulunmuş bir edebi harikayı terkip etmiş beliğ bir şairdi… Divan kapısında ona lezzet veren mühim bir vazifesi de vardı, çevresince seviliyor, saygı duyuluyordu… Şiir meclislerinin ve en nadide meşklerin vazgeçilmez sanatkârlarındandı… Lakin tüm meziyetlerine rağmen tasavvuf ehli olarak yetişmenin hasletiyle hep ağırbaşlı ve mütevazıydı…

Bir derdi vardı ki o da derinden hissettiği, sebebine de vakıf olduğu hâlde çaresini bulamadığı koca bir boşluk idi. Sebebine vakıf

olduğu bu dert; aşktan mahrum oluşuydu… Mevlevi dergâhına gidip gelmesine, mesneviyi defalarca hatmetmesine rağmen, efendisi bildiği Mevlana Hazretleri ve birçok Can gibi hakiki aşkı yaşamak derdindeydi… Okumalarından, ibadetinden feyz alıyordu ama gerçek aşkın eksikliğini de her daim hissediyordu. Yarım kalıyordu bir şeyler…

Şiirlerini yazarken, hele *Hüsn ü Aşk*ı kaleme alırken ilhamı ona dost olmuştu, aşkı ise tanımadan ama yüceliğini tahmin ederek, tecrübeleri dinleyip belleyerek duyumsamış ve sözlerine yoldaş etmişti… Lakin o, aşkın hakiki hâlini tanımayı, bulmayı öyle çok arzu ediyordu ki… Ona düşen aşkı aramaktı; bir dilberin nazenin simasında, bir dervişin ya da dostun sözünde, bir ceylanın kara, ahu gözlerinde, rüzgârın esintisinde bulana kadar aramak…

O vakitler Konya'ya, Mevlana Hazretleri'nin ruhaniyetini ziyarete gitmişti Galip… Sultan III. Selim Han ise henüz şehzadeydi ve amcası Hünkârımız I. Abdülhamid'in kararı üzere Konya'da ikamet etmekteydi. Şehzade Selim ile Galip burada şiir meclislerinin birinde karşılaşmışlar ve sanatın soluğu ile gönülleri kaynaşarak dost olmuşlardı. Zira Şehzade Selim de tabiatı itibariyle gayet sanatkârane karakterli ve ince mizaçlı idi. Hattatlık, musikişinaslık, şairlik gibi vasıflarının yanı sıra müstesna güzellikte ney üflerdi… Şehzade ile Galip'in bir araya gelip karşılıklı, biz neylerine üfleyip şiir söylediği çok sık vaki olmuştur…

Galip, Konya ovasının bahara durduğu güzel bir günde, bağlarıyla meşhur Meram'ın çiçeklerle döşeli taşlık yollarından geçip Şehzade Selim'in ikametgahına vardı… Kolunun altında ben ve *Hüsn ü Aşk*'ın yazılı olduğu desteyle saraya girdiğinde, kethüdanın refakatinde şehzadenin has dairesine götürüldü…

Galip, Şehzade Selim'i yalnız bulacağını sanıyordu ancak daireye girdiğinde nişli duvarların köşesindeki sedir üzerinde bir dilberi fark etti.… Şehzade Selim, hatunun yanına oturmuş olduğundan, Galip, onu haremi zannedip mahcup oldu ve bir kabahat işlediğini düşünerek geri adım attı.

Şehzade, o vakit Galip'in ahvalinden anlayarak yanına vardı, her daim olduğu gibi muhabbetle karşılayıp içeri buyur etti. Galip'in mahcubiyeti devam edince şehzade onun hissiyatının sebebine vakıf olup, yanındaki dilberi takdim etti: "Hemşirem Beyhan Sultan…"

Galip, genç kızı simasına bakmaksızın selamlayıp kendisine işaret edildiği üzere iki kardeşin karşısındaki Venedik işi ceylan derisinden iskemleye yerleşti. Kolunun altındaki kâğıt demetini dizlerinin üzerine alırken Şehzade Selim açıkladı:

"Hemşirem kısa bir süre için ziyaretimize gelmiştir… İstanbul'daki meclislerde sözlerinin namını işitmiş, hatta bir meşkte de sen gazelini söylerken harem tarafından dinlemiş… İkinizin de Konya'da bulunuşu hoş bir tesadüf oldu ki bu fırsattan istifade etmemiz gerektiğine kani olup seni çağırdım… Gerçi hemşirem Beyhan, anlam veremediğim bir hâlde şairimizi buralara kadar yormayalım diye ısrar etti ama şahsımda pek kıymetli bulduğum iki naif insanla meşk etmek her zaman nasip olacak bir vakıa değildir…"

O vakit Galip, bakışlarını yerden kaldırıp on sekizindeki Beyhan Sultan'a nazar etti… Ah etmez olaydı… Gözlerini hemen başka tarafa çevirdiyse de hayalinde Beyhan'ın cemalini seyretmeye devam ediyordu, ondan başka bir şey gördüğü yoktu. Bakışlarını yeniden kaldırmaya cesaret edemiyordu, elleri boşanıp iki yanına düşmüştü, daha fenası yüreğine bir çerağ düşmüştü… Bedeninin titremesini ben dahi bulunduğum yerden hissedebiliyordum.

Velhasıl Mevla, Galip'in yalvarışlarına cevap vermiş, aşk ansızın karşısına çıkıvermişti… Galip'in aradığı aşk bir kalıba girip cisim bulmuştu… Beyhan Sultan'ın mahcup gülümseyişi ateş olup dervişin gönlüne konmuş, kıvılcımıyla ruhunu tutuşturuvermişti.

Galip iskemleden düşüverecek sandım ama şükür tutundu… O gün, öyle garip bir hâlde okudu şiirlerini… Sanmıyorum ki ne dediğinin ne de işittiğinin farkındaydı… Sadece ah ettiği vakit derinden hissederek inliyordu.

O gün Galip'in beni parmakları arasına alıp üflemesini ne çok isterdim… O boynunu bükmüş bedenime ses verirken kim bilir nasıl bir nağme hissiyatından kök salıp vücut bulacaktı? Bir zamanlar o aşık, naif delikanlının üflediği zamanki gibi mi ses verecektim kainata? Ah Galip ah…

Dikkatimi celbeden şuydu ki; o gün Beyhan Sultan da bir sevda sarhoşluğu içindeydi… Zannımca Galip'in yüreğinde ne varsa onun gönlünü dağlayan da aynısı idi… Lakin ben bir daha Beyhan'ı görmedim ama her daim onu hissettim. Beyhan'ı Galip'in hâliyle hemhâl olup, lacivert gecelerin sessizliğinde ince parmakları arasında inleyip, gözyaşları katı cismim üzerine süzülürken hissettim… Yemeden içmeden kesildiği çile vaktinde, gün ışığı karanlığı yararken Beyhan Sultan'ın ismini anıp ah etmesinde hissettim… Seneler boyu her seher vakti, güneşin ilk yalımlarının aydınlığında, ne söylediğini, nasıl söylediğini bilmeden, dilinden beyitler döküldüğü, kendisine rağmen şiir soluduğu vakitlerde hissettim…

Hiçliktir, yokluktur, varlıktır; adı aşk… Beyhan'dır, Esad Galip'tir adı aşk…

"Hoşça bak zatına kim zübde-i âlemsin sen
Merdüm-i dîde-i ekvân olan âdemsin sen."

(Kendine iyi bak çünkü âlemin özüsün sen.
Varlıkların gözbebeği olan insanoğlusun sen.)

Şeyh Galip

1784
Beyhan Sultan

Sağanak yağmurun altında atımı doludizgin sürüyorum… Dizginleri dahi bıraktım, hayvanımın yumuşak yelesine, onu incitmeyecek kadar hafif tutundum… Rüzgâr, yağmurla ıslanıp ağırlaşmış ipek örtümü başımdan alıp çoktan arkamda kalmış kayalıkların üzerine bıraktı.

Ah, Ağva'daki at çiftliğimizin bu korulukla çevrili merası… Bembeyaz papatyaların, mavi mine çiçeklerinin, yeşil çimenler içinde endam ettiği bu kırlarda, atımı rüzgârı delercesine koştururkenki hürlüğüm!

Bana eşlik eden cariyeleri ve onsuz dışarıya adım atamadığım haremağasını başımdan savdım, asayişimden sorumlu kollukları ise çiftlikte bıraktım ve nihayet özgürüm…

Rüzgâr, dağılmış saçlarımın arasına giriyor, tenimi ve ince boynumu okşayıp yeniden göğe karışıyor. Kimi zaman onun esintisinde kendi kokumu duyuyorum… Rahmet damlalarının serinliği yüzüme çarpıyor, aldığım nefese rutubet karışıyor…

Gökyüzü gri bulutlarla kaplı, gündüz olmasına rağmen sanki gece olmuş gibi karanlık ve puslu… Böyle havalar diğer insanlara hüzün, keder aşılasa da bana mutluluk veriyor, yaşadığımı hissediyorum…

Tepeden tırnağa var olduğumu hissettiğim şu an, bir yandan umut ediyorum ki üzerimdekileri sırılsıklam eden bu sağanak, yüreğimdeki ateşi de söndürsün ve kurtarsın beni acı çekmekten… Ne fayda, ah ne fayda... İsterse kar yağsın da donarcasına üşüyeyim, içerime ceviz iriliğinde dolu taneleri yağsın... Yine de bu kor olmuş, sönmek bilmeyen yangın dinmez, ince ince harlanır da tüm bedenime, ruhuma yayılır…

Ah Esad Galip ah…

Atımın üzerine eğilip onun nurlu bir el değmiş gibi ak lekeli alnını okşuyorum ve "Hadi bakalım, fütursuzca koşma zamanı…" diyorum… Kanı bana iyiden iyiye ısınmış olan doru İngiliz atım sözümü emir telakki ediyor, sanki cihan hanedanını mensup bir sultan olduğumu biliyor da asil bacaklarını açıp daha bir hızlı yol alıyor.

Baharla birlikte çitlerin toprakla buluştuğu satıhlarda rengârenk, mis kokulu vahşi çiçekler açmış, merayı saran koruluk yeşile durmuş, kimi ağaççıklar mısır patlağı görünümüyle çiçeğe bürünmüş… İlerideki tepelerin arasından denizin griye durmuş maviliği ve hırçın dalgaları seyrediliyor…

O vakit esefle çiftliğe dönme vaktinin geldiğinin farkına varıyorum. Bugün bana kız kardeşim Hatice Sultan da eşlik etti ve onu daha fazla endişelendirmemeliyim. Zira az sonra hemşirem hürriyetime düşkünlüğüm, kurallara uymazlığım nedeniyle bana sitem edecek, biliyorum…

Atımın dizginlerini tutup çekiyorum ve onu aksi istikamete, siluet hâlinde görünen çiftlik evine doğru sürüyorum… Bu arada kayalıkların önünden geçerken kamçımın ucuyla örtümü alıp başımı bağlıyorum.

Tehlikeli olsa da çitlerin üzerinden atlayıp ahırların önüne geldiğimde, çocukluğumdan beri tanıdığım ihtiyar seyis, kolunu kaldırıp işaret ediyor ve koşar adımlarla yanıma geliyor. Çiftliğe yaklaşmamla peşime düşen atlı kolluklarım da hayvanları daha durmadan üzerinden atlayıp koşuyorlar. Seyisin yardımıyla atımdan inerken, cariyeler elbisemin atımın terkisine düşen eteklerini topluyorlar. Yorgun ve sırılsıklam hâlime aldırmadan ahıra dalıyorum. Çünkü bir müddet daha yalnız kalmak istiyorum…

Ahırdaki Arap atım, doru İngiliz'i seçtiğimden olsa gerek naz yapıyor bana, avucumdaki şekerlere itibar etmiyor, küsmüş sanki… Doğrusu iri cüssesine de hiç yakışmıyor bu naz hâli… Henüz taze bir kısrak iken tanıdım onu, önceleri bana pek yüz vermese de şimdilerde seyisin söylediğine göre geleceğim günü bilir, yolumu gözlermiş… Fakat hayat böyledir güzel kısrağım, senin de, benim de kaderimiz sevdiğimizi hasretle beklemek…

Atımın kumral yelesini okşayıp lekesiz pak alnını öpüyorum. O zaman tıslayarak burnuyla itiyor beni, kolumun altına iri kafasını sokmaya gayretleniyor… Ne güzel gözleri var, uzun kirpiklerinin altından bakan bu kestane yuvarlaklar âlemin en güzel gözleri olsa gerek…

O vakit nedimem Mahmure'nin beni soran sesini duyuyorum ahırın taşlığında. Onun varlığını fırsat bilip "Hadi bakalım…" diyorum mahzun atıma ve kabininin gıcırdayan ahşap kapısını aralayıp onu dışarı çekiyorum. Bana yardımcı olma gayretindeki iki seyise işaret edip onları durduruyorum ve atın eyeri ile dizginlerini onu incitmeyecek şekilde bizzat kendim takıyorum. Loş ve saman kokan ahırdan, baharın endam ettiği gün yüzüne çıkıyoruz.

Mahmure beni görünce endişeyle yanıma geliyor ve ne kadar ıslandığımı görünce çığlık atmamak için eliyle ağzını kapatıyor. Kalfanın, çiftlik evinden bu tarafa, elinde yün bir örtüyle bize doğru geldiğini görünce Mahmure'ye götürüyorum atımı:

"Nedimem, biraz dolaşın hadi, bak ne kadar mahzun onu koşturmadığımız için…"

Mahmure nazlı nazlı itiraz ederken seyislere emir veriyorum. Onlar atın yanına varıp avuçlarını, Mahmure ayağını basıp çıksın diye eyere yakın tutarken cariyem seyisin omzundan tutup destek alıyor ve nihayet eyerin üzerinde…

Fakat nedense, cariyem atının dizginlerine asılmak yerine seyislerin geri çekilmesini bekliyor. Tam ben çiftliğe doğru gidecekken atın üzerinden eğilip fısıldıyor:

"Sultanım, bekleyin…"

Şaşırıyorum ve manasız bakışlarımı Mahmure'ye yöneltiyorum. Simasındaki çapkın ama neşeli gülümseme nedense Galip'in hayalini bir adım öne çıkarıyor. Öne çıkarıyor diyorum, çünkü onu düşünmediğim zamanlar dahi her an Galip'in hayaliyle meşgul zihnim… Sanki o her daim hülyasıyla yanımda gibi…

Mahmure, seyislere ve cariyelere şöyle bir bakıp gizlice gömleğinin içinde sakladığı rulo edilmiş kâğıdı uzatıyor bana…

Ah kalbim, zavallı yüreğim ne olur böyle çırpınma. Belki Galip'ten değildir…

Rabbim lütfediyor bana, sevdiğimden ilk mektubumu alıyorum heyecandan titreyerek… Avucumun içinde sıkı sıkı tutuyorum kıymetlimi ve kimselere belli etmemeye çalışarak, örtümün bir kenarını perde yaparak göğsüme bastırıyorum…

Açıp Galibimin yazdığı satırları okumak istiyorum, fakat burada olmaz. Etrafımı saran mahiyete hâlimi belli etmemek için başka şeyler düşünmeye gayret ediyorum ve yeniden Mahmure'ye bakıyorum.

Mahmure, al oturmuş yanaklarıma mı gülümsüyor, yoksa heyecanıma mı bilemiyorum; fakat az sonra beni kendi hâlime bırakmak için atının dizginlerini çekip tırıs yürütmeye başlıyor.

Mahmure de benim kadar sever atları aslında. Fakat çekiniyor işte, birilerinin ayıplamasından, validemin, kalfaların kızmasından endişe ediyor. Yakın zamanda Divan üyelerinden kazaskerin torununun izdivaç teklifini reddederek sarayda kalmayı tercih etti. Arzusu münasip görülüp sarayda ikamete devam edeceğinden, bu iltifata halel getirmek istemiyor, biliyorum… Niçin bu hürriyet

fırsatını kaçırdı, anlamış değilim. Öyle ki yaşı otuzu çoktan geçti belki de böyle bir teklifle bir daha muhatap dahi olmayacak…

Kalfa, omuzlarıma yün örtüyü örterken, guruba doğru ağır adımlarla yol alan asil Arap atını ve nedimemi izliyorum… Aniden dinmiş yağmurun hafif melteminde uçuşan örtüsü ve maviye çalan sırmalı etekliğinin kıvrımlarıyla atın üzerinde ne hoş görünüyor ve ne kadar mesut… Yürekten arzu ediyorum ki tüm sevdiklerim mutlu olsun, tebaamız hatta tüm cihan insanları huzur içinde olsun… Peki ben niçin bu kadar mutsuzum? Şimdi göğsüme bastırdığım bu mektup da korkutmaya başladı beni. Henüz tek bir kelimesini okumadan, endişeler ruhumu sarmakta; ya fena bir şeyler yazdıysa… Korkuyorum…

Oysa daha birkaç gün evvel mutluluktan uçuyordum, öyle bahtiyardım... Ruhumu ve bedenimi hiç bu kadar taze, neşe dolu hissetmemiştim. Hele ki şair Galip'in de bana sevdalı olduğunu öğrendiğimde sanki cennetle müjdelenmiş gibiydim… Ne oluyor, nasıl oluyor da böyle gelgitler içine düşüyorum, bir vakit cihanın en mesut kadını, bir vakit en bedbahtı olabiliyorum? Şaşıyorum... Bu hâlin tek bir açıklaması vardır diyorum sonra: Aşk'ın hâlleri işte…

Bir taraftan da bundan sonrasında neler olacağını merak ediyorum. Kavuşamama ihtimalini düşünmek her ne kadar tedirgin etse de beni, derhâl zihnimden kovuyorum bu fikri ve sonrasında ruhumu saran umut hâli beni yüreklendiriyor… Öyle ki biz murat edersek vuslatımız için hiçbir engel yok. O, hayranlık duyulan, beliğ bir şair ve vazifesi de bir hayli mühim ve iaşesi yerinde… Ağabeyim Şehzade Selim'in hakiki dostu olmakla birlikte Sultanımız, amcam Abdülhamid'in de itibar ettiği şahsiyetlerden…

Allah'ım bir rüya gerçek olabilir mi, Galip'le vuslatımız ne kadar yakındır?

Ah, yine göğsümü daraltıp nefesimi kesen yürek çarpıntım başladı. Esad Galip… Yüreğimin varlığını seninle fark ettim… İki elimle göğsümü tutuyorum ki bir an evvel geçsin bu hâl, ama onu

hayal ederken öyle sık oluyor ki bu vaka, sanki zaman ve mekândan azad oluyorum bu zamanlar…

Ardından ondan ayrı yaşıyor olmanın hasretini hissediyorum ruhumun derinlerinde… İhtimali bir hayli kuvvetli olan vuslatı daha ne kadar bekleyecek olmanın endişesi, sevdiceğime özlemim… Kim bilir bir daha nerede karşılaşırız diyorum, ne zaman? Ben hanedan sultanlarından biriyim ki hür bir kadın kadar rahat değilim. Bu sebeple sevdamın da bir edebi olmalı. Ve sonra yeniden korkularım gün yüzüne çıkıyor…

Ben bu hâlde çiftlik evinin her adımda gıcırdayan ahşap basamaklarını çıkarken kız kardeşim Hatice görünüyor sahanlıkta. Benim bu sırılsıklam, arsız, yaramaz çocuklar gibi kaçamağıma gülümsüyor ve validemiz Adilşah'ın beni derhâl huzuruna beklediğini bildiriyor.

Oysa ben birkaç gün çiftlikte kalmak için müsaade almıştım Sultanımız amcamdan. Hayırdır inşallah, bu kadar ivedi ve mühim havadis nedir acaba?

Validem, nedendir bilmem son günlerde her daim beni yanında istiyor, yanımda olmasa dahi bakışlarını, alakasını hep üzerimde hissediyorum… Sultanımız, babam Mustafa'nın Rus Harbi'nin acı nihayetinin kederinden vefat etmesinin ardından, cariyeleriyle eski saraya intikal etmişti validem. Vaktini hayır işlerine ve musikiye vermişti; fakat nedendir bilmem, son zamanlarda tüm alakası benim üzerimde…

Munis tabiatlı kız kardeşim ve peşimizde iki cariyeyle odama gidiyorum. Önce ıslak kıyafetlerimden cariyelerimin yardımıyla kurtulup fildişi mermer hamamda yıkanıyor, temizleniyor ve ısınıyorum. Ardından soğuklukta rahatlayıp cariyelerin hazırlamış olduğu kıyafetlerimi giyiyorum.

Çiftlikten ayrılınca hareme uğramaksızın eski saraya, validemin yanına gitmek niyetindeyim. O nedenle onun huzuruna çıkabilecek şekilde önce küçük, gümüş pulcuklarla süslenmiş saf ipekten beyaz bir gömlek, kırmızı bir şalvar giyiyorum. Üzerime küçük

inci taneleri işli, dal desenli zarif, koyu vişne rengi kadife kaftanımı geçiriyorum. Cariyelerimin yardımıyla yine gümüş iplik ve inci taneleriyle süslenmiş vidala pabuçlarımı da ayağıma geçirince hazır sayılırım.

Saçlarımı bir an evvel kurusunlar diye alevlenmiş şöminenin yanında taratıyorum… Hümeyra kalfa uzun, kızıl saçlarımı kemik tarakla incitmeden tarayıp gümüş tellerle sekiz belik örüyor.

Sonra yanaklarıma allıkla renk verip, gözlerime ince bir sürme çekiyorlar. Kardeşim Şehzade Selim'in hediyesi zümrüt gerdanlığı ve Galibimi nakışhanede gördüğüm gün parmağımda olan yakut yüzüğü takıyorum ki o aklıma düştükçe bu yüzüğü okşayayım ve sevdiğimin hasretine teselli olsun…

Kimi zaman, rüyaları hakikati haber veren, hisleriyle vuku bulacak hadiseleri evveliyatında sezen bir tabiatım var ki az sonra validemin mühim bir havadis vereceğini tahayyül ederek tedirgin oluyorum… Bir şeyler bilip bilmediğini anlamak maksadıyla benden üç yaş küçük Haticemin gülen gözlerine bakıyorum ama bakışlarından anladığım kadarıyla onun da bu hususta bir malumatı yok.

Göğüslerime ve belime oturan kaftanımın altın kemerini takıp cariyenin tuttuğu aynada suretime bakıyorum. Kızıl saçlarımı açıkta bırakan telkari işlemeli pembeye çalan örtümün üzerine değerli taşlarla süslü tokamı da iliştirince vidala pabuçlardan vazgeçip ceylan derisi terliklerimi ayağıma geçiriyor ve şöyle bir etrafımda dönüyorum. Nadiren olduğu üzere, bu kez aynadaki Beyhan'ı beğeniyorum…

Ah Galip, niçin böylesine güzel olduğum zamanlar nazarından mahrumum? Kadınsı bir his olsa gerek, beni böyle hoş olduğum zamanlar görmesini öyle istiyorum ki!

O vakit Hatice Sultan da hazırlanmak için kendi dairesine çekiliyor ve ben yalnızlığımı fırsat bilip halayıklara müsaade veriyorum… Hâlâ gri bulutlarla kaplı ve her an yeniden sağanağını bırakmaya hazır gökyüzüne bakıp pencerenin kenarındaki sedire oturuyorum. Şöminenin alazını izlerken kalbimin çarpıntısının

dinmesini bekliyorum fakat faydasız… Daha fazla sabredemeyerek sevinç ve endişe karışımı bir ruh hâliyle ruloyu açıyorum.

Ah, Galip'in el yazısı, ilk kez nazarımda… Ne çok ince, ne de çok kalın bir divitle yazılmış… Mavi ile karıştırdığı siyah mürekkebi, harflerin kalına döndüğü sırt bölgelerinde iyiden iyiye maviye durmuş. "Aşk" lafzını oluşturan ayın, şın ve kaf'ı ve "seni" kelimelerini ise siyah mürekkebine kırmızı karıştırarak yazmış… Sanki bir mektup değil de mahir bir nakkaşın elinden çıkmış minyatür…

Aslında titreyen parmaklarımın arasında tuttuğum, bir mektuptan ziyade şiir yazılmış bir kâğıt… Zaten aşkı, sevdayı, nesirden daha beliğ anlatan şiir değil midir?

Esad Galip'e hasretimi onun divanını ya da *Hüsn ü Aşk* mesnevisini okuyarak dindirmeye çalışırdım ki yenice dillendirdiği bu satırlar ziyadesiyle mesut etti beni... Allah'ım cihanın en bahtiyar kadınıyım ben… Şükür sana…

"Derd-i aşkın ben senin bîhûde izhar eylemem
Lâf edüp âh-ı enini kendime kâr eylemem
Hâsılı âlem bilir bu sırrı inkâr eylemem
Gizlesem de aşikâr etsem de cânımsın benim

Ey gül-i bâğ-ı vefâ mâlumun olsun bu senin
Hâr-ı cevr ile sakın terk eylemem pirâmenin
Ölme var ayrılma yokdur öyle tutdum dâmenin
Gizlesem de aşikâr etsem de cânımsın benim

Gâh-ı ikrâr eyleyüp gâh-ı dönüp inkârdan
Aksini seyreylerim âyînede dîvârdan
Gerçi bu sûretle pinhân eylerim ağyârdan
Gizlesem de aşikâr etsem de cânımsın benim…

Beste kıldım sâz-ı efkâr o zülf-i sünbüle
Oldu Gâlip perde-i âhım muhayyer sünbüle

Her çi bâd-â-bâd bağlandım hevâ-yı kâküle
Gizlesem de aşikâr etsem de cânımsın benim…”

Ah, hissiyatımı söze dökecek hâlde değilim… Gözyaşlarım, al oturmuş yanaklarımdan süzülüp hızla inip kalkan göğsüme yol alırken sevdiğimin son satırlarını okuyorum:

“Hoşça bak zatına kim zübde-i âlemsin sen
Merdüm-i dîde-i ekvân olan âdemsin sen.”

Kündekari kapı tıklatılıp Hatice Sultan’ın arabada beni beklediği bildirilince aziz mektubumu yeniden rulo yapıyorum ve dudaklarıma götürüp sevgiyle öpüyorum. O vakit Galibimin son sözleriyle şahsıma bahşettiği ehemmiyet, yüreğimin bir köşesinde sinsice bekleyip ilk fırsatta gün yüzüne çıkmaya gayretkeş korkularımı uzun süreliğine bertaraf ediyor. Ve yeniden ayakları yerden kesilmiş, aşkın hülyasında savrulan bir âşığa dönüşüyorum…

Kapıdan neşeyle çıkarken tüm dünyayı kucaklamak geliyor içimden ve sevdiceğimin cesur sözlerini yüreğimde tekrar ediyorum:

“Kendine iyi bak çünkü âlemin özüsün sen.

Varlıkların gözbebeği olan insanoğlusun sen.”

"Hasılı alem bilir bu sırrı inkâr eylemem,
Gizlesem de aşikâr etsem de canımsın benim..."

Şeyh Galip

1799
Beyhan Sultan

Yüreğim mazinin tatlı ve acı hatıralarının ağırlığıyla ezilmeye devam ediyor…

Sultanahmet Camii'nin kadınlar mahvilinde, hanedan hanımlarına ayrılmış özel bölüme yerleşmiş, minberde gönüllere işleyen sohbetini dillendiren Galibimi dinliyorum. Yanımda Sultan Selim Han'ın validesi, babamın baş kadını Mihrişah Sultan, kendi validem Adilşah Kadın, biraderimin hasekilerinden Refet Kadın, Zibifer Kadın ve ikbali Meryem Hanım var… Bizlere refakat eden hizmetkârlarımız ve cariyelerimizle bir hayli kalabalığız. Kadın efendilerin bakışları ise benim üzerimde… Üzerime giydiğim, Fransız modasının en zarif örneklerinden olan elbise bir hayli dikkatlerini çekti. Refet Kadın daha beni görür görmez, hatırımı sormadan bu elbiselerden sipariş etti.

Her ne kadar Sultan Selim benim savurganlığa kaçan harcamalarıma ses çıkarmasa ve hatta Avrupa'yı her hâlimle takip edişimi övgüleriyle yüceltse de kadın efendilerin benim bu ahvalimin dedikodusunu ettiklerini işitiyorum… Biraderimin kısırlığını, soyunun tutmadığını dillendirip duracaklarına benim lafımı etsinler razı-

yım… Şimdi dahi beni haset bakışlarıyla süzüp duruyor ve aralarında fısıldaşıyorlar… Ne yapayım, ben de böyle avunuyorum…

Açığımı arayan nazarların üzerimde olduğunu bile bile, Edirnekari süslemelerle bezenmiş kafesin arkasından gördüğüm şeyhimden bakışlarımı alamıyorum… Herkese, her şeye rağmen onu doyasıya izliyorum…

Galip bu sene kırk ikinci yaşını sürüyor fakat ahali onun çok daha yaşlı olduğunu sanıyor. Kumralımın saçı ve sakalındaki aklar, simasının yumuşaklığını sertleştiremeyen derin yüz çizgileri, senelerce yüreğinde taşıdığı aşkımızın yükü ile hafif kamburlaşan omuzları, muhtemelen onu olduğundan yaşlı gösteriyor… Ben ise ona her nazar edişimde, Konya'da ilk gördüğüm hâlini hatırlıyorum. Ah civanım, yiğidim, beliğ şairim… Hâlâ beni deliler gibi sevdiğini ve dinmek bilmeyen bir aşkla andığını bilmek öyle gurur verici ki!

Sultan Selim Han bir vakit sarayımı şereflendirdiğinde, Galip'e duyduğum biçare aşktan çok geç de olsa haberi olduğunu söylemiş ve niçin Halep valisi ile izdivacım öncesinde kendisine derdimi dillendirmediğimden, Galip'e dair talepte bulunmadığımdan dem vurmuş, sitem etmişti. Meğer içli kardeşim, daha o zamanlar, münasebetimizi bilmese de hissiyatımız, zevklerimiz, beğenilerimiz ve sanatkâr hâlimizle bizi birbirimize pek yakıştırırmış. İkimizi de pek sevdiğinden Mustafa Paşa ile izdivacım söz konusu olmadan evvel bizim vuslatımızı hayallermiş…

Selim, kendi hissiyatını bildirdikten sonra Galip'le olan konuşmasından bahsetti. Her ikisinin de tüm sözlerini bir bir anlattı… O, anlattıklarının ardından benim müteessir olacağımı sanıyordu lakin ben tam aksine mesut olmuştum. Onun beni böylesine büyük bir aşkla sevmesinden ve bu aşkın hasretiyle, bir Mevlevi dervişi olarak her vakit dilediği gibi, Hakk'a ulaşmada aşkın yedi basamağını tırmanıyor olmasından memnun ve bahtiyar olmuştum. Onun murat ettiği gibi kâmillikte adım adım ilerliyor olmasına vesile olmak benim için gurur vericiydi.

Hiçlikte ve sonsuzlukta da olsa nihayet Galibimle kavuşuyor olmak hakiki vuslat değil de neydi?

Galibimin, biraderimle ettiği sözleri işittikten sonra tüm hırçınlığım, asabiyetim, öfkem dinginleşmeye durdu. Tuhaf bir mülayimlik çöreklendi üzerime… Çünkü Mevlam lütfetti ve şeyhimin sözlerinin manasına erdim, uhreviyata dair derunumda bir kapı aralanıverdi…

Ah Galibim… Kader, alınyazısı…

İkimizi aynı kubbe altında buluşturan bu muhteşem camii, senin şanın ve şöhretinle hınca hınç dolmuş… Ahali kulak kesilmiş, dikkatle beliğ sözlerini dinliyor… Biraderim Sultan Selim dahi maiyetiyle birlikte, güney batı köşesine kurulmuş hususi mahfilinde, ruhundan hasıl olup yüreğinden süzülen ve sonra dudaklarının arasından dökülen sözlere meftun… Sohbetin hem derin manalara gebe hem de vasatların dahi zahmetsizce anlayabileceği kadar duru…

Ela gözlerinin yumuşak ve müşfik bakışları, sesinin dingin tonuyla birleşiyor ve cemaatin gönlüne ateşin bir muhabbet salıyor…

Lakin ince bedenin daha bir zayıf… Mütemadiyen de ciğerlerinden gelen ve beni ziyadesiyle endişelendiren içli bir öksürükle sözünü kesmek mecburiyetinde kalıyorsun… Esrarını toprağa verdiğin günden beri sıhhatin pek iyi değil işitirim… Yine birbirini aralıksız takip eden oruçlara niyetlenirmişsin, çok az yer, içermişsin… Bana derdin ya "Hoşça bak zatına…" asıl sen iyi bak zatına, benim mutluluğum için… Öyle ki senden gelen havadisler iyiyse ben de iyiyim…

Sultanahmet Camii'ndeki sohbet bitip, evvela Galip'in refakatinde Hünkârımız Selim Han ve ardından cemaat dağılınca bizler de mabeyn arabalarımıza binmek için dışarı çıktık. O vakit yanıma Alehandro yanaştı. İlk gençliğini geride bırakan ve giderek bedenen olduğu gibi ruhen de olgunlaşan bu adamı pek seviyordum. Altın rengi saç ve sakalıyla her ne kadar İspanyol'um dese de Britanyalı gibiydi ve bana artık ülkesine dönmüş olan sevgili arka-

daşım Lady Madison'u hatırlatıyordu. Bildiğim kadarıyla İspanyolların ekseriyeti esmer ve kavruk olurlar… Tahminimce bir ara Alehandro'nun da itiraf ettiği gibi anası belli olsa da babası onun tahminin aksine Britanyalı olmalı…

İsmini Müslüman olduktan sonra Abdullah olarak değiştirdi fakat ben her ikisini birden kullanmayı tercih ediyorum. Alehandro ismi Galip'in de dahil olduğu hatıralarımı daha bir canlı tutuyor çünkü…

Alehandro her zamanki nezaketiyle beni selamlayınca hatırını sordum. Gayet iyi olduğunu görüyordum fakat bana nazar eden bakışlarının aynı zamanda Simla'yı aradığını da biliyordum. Onun bu hâline tebessüm ettim ve bana sunduğu mektubu alırken Simla'nın bulunduğu yeri işaret ettim. Alehandro onu görünce bir süre kaçamak izledi ve sonra beni tekrar selamlayarak arkasını dönüp hızlı adımlarla gözden kayboldu.

Bu adam benim Simlamı deli gibi seviyor… Fakat niçin itiraf etmiyor mana veremiyorum. Sanırım Simla da ona karşı latif duygular besliyor fakat zavallı kız, çocukluğundan beri sürdüğü güç hayatı sükûnete erip huzuru bulunca, bundan daha fazla nimete layık olmayı lüks buluyor anlaşılan… Elindekilere şükretmeyi ve sahip olduklarıyla yetinmeyi biliyor…

Elimdeki mektubun üzerinde Şeyhim Galip'in mührünü görünce arabaya binmeyi dahi unutarak ivedilikle açtım ve efendimin hafif yana yatık, esnek bir karakteristiği olan güzel yazısını okumaya başladım…

Ah Galip, nasıl da hakkaniyetle ve ince düşünürsün…

Esad Galip mektubunda bana samimiyetle hitap ediyor ve eğer ben de münasip bulursam Alehandro ile Simla'nın vuslatını arzu ediyordu… Bu talebinin sebebi ise, her iki gencin de birbirini seviyor olduğunu hissetmesi ve sonrasında bizzat Alehandro'nun bu hissiyatlarını tasdik etmesiydi…

Mektubu bitirince çoktan arabanın içine yerleşmiş, beni bekliyen Simla'ya dönüp baktım…

Güzel, melez yüzünü sıkıca saran örtünün altından uzun, kömür karası saçları görünüyor. Yavrum Hatice'nin elini tutmuş, bıcır bıcır konuşan kızımı tebessüm ederek dinliyor. O vakit başını kaldırıp bana bakıyor ve ben de ona göz kırpıyorum, seviniyor…

Benim neşemle sevinir Simla. Öyle sadık, güler yüzlü ve iyi tabiatlıdır. Cismi, endamı ise tartışmasız güzellikte… Şimdiye kadar pek çok talibi çıktı fakat o evlenmek yerine Mahmure gibi benim yanımda kalmayı tercih etti. Bakalım Alehandro'nun niyetinden bahsettiğimde ne olacak? Aslında tahmin ediyorum; Galip'in Alehandro'nun velisi olarak sarayıma gelip kendisini isteyeceğini söylediğim vakit güzel başını hemen öne eğecek Simla… Utanacak, yanakları ala duracak… Kömür gözlerini benden kaçıracak ama ben o bir çift ceylan gözün aşkla parıldadığını bileceğim. Ah Simlacığım benim, talihin ak olsun… Daha Galip'in mektubunu okumayı nihayete erdirmeden bağışladım seni sevdiğine…

Tıpkı tahmin ettiğim gibi oldu, Simla ben havadisi verince ne diyeceğini bilemedi… Utandı, sıkıldı fakat bu kez izdivaç teklifini kabul etti. Derhâl adab-ı muaşeret, gelenek ve görenekler gereği düğün için hazırlanmaya başladık. Bu şuh sarayda şimdiye kadar böyle bir neşe görülmüş değildi. Cariyeler ve hatta ben bile Simla'nın telaşına bir şekilde ortak olduk ve her birimizin elinde ya iğne ya makas, çeyizi bir an evvel hazır etme gayretine düştük. Yavrum Hatice de çok eğleniyordu. Ablası gibi bildiği Simla'nın yanımızdan ayrılmasını istemiyordu fakat yerlere saçılan kumaşların üzerinde yuvarlanmaktan da büyük haz alıyordu. Sahil sarayı, cariyelerin ve benim neşeli kahkahalarımızla, telaşlı koşuşturmalarımız ve haykırışlarımızla çınlıyordu… Hepimiz mesut idik…

Ve beklenen gün geldi çattı… Alehandro ile Simla nikâhlarının Galata Mevlevihane'sinde kıyılmasını arzu etmişlerdi. Nitekim onlar için kutsal bir mekândı burası… Bir zamanlar bahçedeki çınarın gövdesine yaslanıp birbirlerine sarılarak uyumuşlar, azılı, tıynetsiz haydutlardan bu dergâha sığınarak korunmuşlardı. Nikâhlarını ise Mevlevihane'nin şeyhi, şair Mehmet Esad Galip kıyacaktı.

Haftalar haftaları kovaladı ve nihayet nikâh günü geldi. Mevlevihane'nin avlusu insan kalabalığıyla dolmuştu. Dergâhın uhrevi havasına karışan neşe; bambaşka, asude bir mekân kılıyordu burasını. Ya yeni yeni açmaya başlayan erguvanların, nergizlerin, meyve ağaçlarının mis kokulu ıtırlarına ne demeli?

Ahaliden biri gibi giyinmiş onlarca muhafız kalabalık arasında kol geziyordu. Alehandro'nun sadakatinden memnun olan Hünkârımız Selim Han dahi nikâh merasimine teşrif etmişlerdi. Dergâhın avlusundan dışarı taşan bu kalabalığın bir nedeni de onun merasime icabetiydi. Biz hanımlar, bacılar dairesinden izliyorduk merasimi. Sanki benim vuslatımmış gibi sevinç içindeydim, heyecanlıydım…

Nihayet Alehandro ve Simla şeyhimiz Galip'i takip ederek geldiler Sultan Selim Han'ın huzuruna. Selamlamaların, Sultanımızın gençlere iltifat edip onları tebrik etmesinin ardından İran kilimleri üzerine diz kırıldı ve şahitler ile İstanbul ahalisi huzurunda nikâhları kıyıldı.

O vakit; Galibimi, Alehandroyu ve Simla'yı seyreyleyip, alınyazılarımızı mukayese ederken, kaderin garip tecellisinin farkına vardım da tepeden tırnağa ürperdim...

Ben bir Osmanlı hanedanı üyesiydim… Saray terbiyesiyle yetişmiş, güzelliği dillere destan... Her bir arzusunu derhâl yerine getirmek için etrafında pervane gibi dönen nedimelere sahip, hayatı boyunca yokluk görmemiş bir varsıl… İstanbul'un en müthiş sarayında ve huş konaklarında yaşamış, dünyanın nimetlerini tatmış, en güzel elbiselerini giymiş bir dilber… Beyhan Sultan'ım…

Galip ise bir Mevlevi Şeyhi… Baba ve anne tarafından Mevlevi terbiyesiyle yetiştirilmiş, genç yaşta Mevlevi şeyhi olmuş. Yazdığı şiirler bütün İstanbul'un dilinde. Her sohbet meclisinde onun ismi geçer... Osmanlı Hünkârlarının ilim ve şiir meşklerine katılmış, Sultan'ın özel iltifatlarına mazhar olmuş... Genç yaşta kaleme aldığı divanı ve Hüsn-ü Aşk'ıyla herkesin gıptayla baktığı bir şahsiyet…

Simla, Hintli bir köle… Gençliğinin ilk senelerinde köle tacirleri tarafından kaçırılarak İstanbul'a getirilmiş güzel bir kız. Zulmün, acının ve hakaretin her türlüsünü görmüş… Cihan şehirlerinin en aciz mekânlarında, yarı aç yarı tok yaşamış… Sürekli kendisinden istifade etmeye çalışan insanlar adeta hayatını zindana çevirmiş. Kimsenin dönüp de kendisiyle ilgilenmeyeceği bir hayat…

Alehandro, İspanyol bir hırsız ve katil… İşlediği suçlardan dolayı idama mahkûm edildiği için kendisine teklif edilen casusluk vazifesini kabul ederek İstanbul'a gelmiş. Ama makûs talihi burada da yakasını bırakmamış. Yaşamak için kaçmak, çalmak ve öldürmek zorunda… En izbe han köşelerinde, en kuytu sokaklarda dolaşmış… İstanbullunun varlığından haberdar bile olmadığı bir delikanlı…

"İstanbul'da iki maşuk vuslata erecek" denildiğinde akla gelecek ilk isimler: Beyhan Sultan ve Şeyh Galip…

"Yeryüzünde asla kavuşamayacaklar" denildiğinde zikredilecek ilk isimler ise biri garptan diğeri şarktan gelip, kaderleri burada birleşen Simla ve Alehandro…

Aşk ateşiyle yanan birbirine sevdalı Beyhan Sultan ve Şeyh Galip'in vuslata ermemesi için hiçbir sebep yok…

Hayatları, yolları çok farklı Simla ve Alehandro'nun kavuşması için ise hiçbir gerekçe yok…

Peki ya hakikatte olanlar? Kaderin garip tecellisi işte…

Hâlimizin sırlı hikmetine kendimce iman edip, kaderden razı olarak yeniden mutluluklarını samimiyetle paylaştığım Alehandro ve Simla'mı izlemeye başladım. Fakat dikkatim bahtiyar çiftten ziyade Galip'in üzerine odaklanıverdi. Nedense hâli pek hoşuma gitmedi. Sanki birkaç hafta evvel onu camide gördüğüm günden beri daha bir sararıp solmuş, bir deri bir kemik kalmıştı. Nasıl da çökmüştü. Bir ara şahitler yeni çifti tebrik ederken Galip'i azılı bir öksürük nöbeti tuttu. O vakit altın sırmalı cübbesinin cebinden mendilini çıkarırken, seneler evvel, aşkımızın en mesut günlerinde, saçımın telleriyle onun için işlediğim mendili düşürüverdi. O yere